

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön: O Jesus, i ditt dyra namn vi börjar än ett år. Du är vår tillflykt och vårt hopp i dag liksom i går. Ty dina år förvandlas ej, du än är den du var. Ditt rike du av evighet på jorden grundat har.

Så låt för denna nya tid din nåd än vara ny! Låt mörkret för din sannings ljus likt nattens skuggor fly! Du sagt att det är evigt liv i tron att känna dig, så lär oss det och led oss du fram på den rätta stig! Amen.

(SH 30)

I dag är temat *I Jesu namn*. Evangelietexten är från Joh 14:12–14. Jesus sade:

Jag säger er sanningen: Den som tror på mig ska göra de gärningar som jag gör. Och större än så ska han göra, för jag går till Fadern. Och vad ni än ber om i mitt namn ska jag göra, för att Fadern ska bli förhålligad i Sonen. Om ni ber om något i mitt namn, ska jag göra det.

Herre, helga oss i sanningen. Ditt ord är sanning. Amen.

När Jesus undervisar det här ska han snart lämna sina lärjungar och lida och dö på korset. Sedan ska han vara med dem en kort tid innan han går till Fadern.

Texten har två delar: (1) De märkliga gärningarna, (2) Bön i Jesu namn.

De märkliga gärningarna

Så här vid årsskiftet gör vi gärna tillbakablickar på året som gått. Vi ska också nu börja från det hållet en stund, dels personligt, dels från vår församlings synvinkel. Har vi gjort de gärningar som Jesus gjorde? Och ännu större gärningar än hans?

Nej, hur skulle vi kunna det? Ser jag på mina gärningar är de fulla av brister. Det som Jesus gjorde var rent, fullkomligt. Jag har varit inkräkt i mig själv, Jesus såg medmänniskorna och hade tid och omsorg för var och en.

Sett ur personlig synvinkel blir Jesu ord en dömande lag. De får mig att undra: tror jag

verkligen? Jag förmår ju inte göra de gärningar som Jesus gjorde, än mindre göra ännu större gärningar än han. Nej, ur mitt perspektiv är varken det nu avslutade året eller hela mitt liv något att visa på. Måste jag stanna där är jag förlorad. Men vi ska inte stanna där.

Innan vi lämnar det personliga perspektivet ska vi lyssna till vad Jesus undervisar tidigare i Joh 14. Filippus bad om att få se Fadern. Jesus svarade (v 9): *Den som har sett mig har sett Fadern*. Och (v 10): *Fadern bor i mig och gärningarna är hans verk*.

En annan gång hade Jesus sagt (Joh 6:29): *Detta är Guds verk: att ni tror på den som han har sänt*. Gärningarna är Faderns verk – hans verk är att vi tror på Jesus. Det är så här Jesus vill att vi ska se på året som har gått. Vi ska se på Jesus och vad han har gjort. Våra bristfulla gärningar håller inte, ingenstans. Men dem har han täckt över med sin renhet, han gav oss sin fullkomliga lydnad och sin renhet när han tog på sig alla våra synder och dog för dem på korset.

Att vi börjar det nya året *i Jesu namn* är något stort, också det att vi får be i Jesu namn. Jesu namn är väldigt centralt i Apostlagärningarna. Det betyder allt det som Jesus är och gör. Blicken på Jesus, att vara hos honom, det är det centrala och det viktiga. Det var i Jesu namn som apostlarna gjorde så mäktiga saker. Det var i hans namn de predikade. Det är i hans namn vi börjar det nya året.

Det här får följderna. Fast vi inte själva har något att visa på får vi göra Jesu gärningar. Han sa till sina lärjungar (Luk 10:16): *"Den som lyssnar till er lyssnar till mig."* Också de underbara mirakel som Jesus gjorde har hans lärjungar upprepat, allt i den utsträckning Gud har ansett det nödvändigt för att bekräfta sitt ord. Hans lärjungar har gjort det i mycket större utsträckning än han kunde själv, för de har varit långt fler än han och har nått ut till världens olika hörn.

Det som Jesus säger om de underbara gärningarna är det stora som hans kyrka har fått vara med om: att utbreda hans ord till världens folk. Där får vår lilla församling vara med på ett hörn. Och den uppgiften ska vi inte kalla liten och obetydlig. För vi har exakt

samma budskap som det som Jesus gav åt sina apostlar att föra ut. Vi har precis samma löfte att detta budskap ska föra människor till Jesus och så väcka tro på honom, därför att Fadern är den som verkar.

Låt oss för en liten stund begrunda vad vår lilla församling har föresatt sig att göra, och ta det med oss in i det nya året, och låta det visa att vi har en fantastiskt stor uppgift. Enligt vår församlingsordning har vi åtagit oss att

- (1) verka för att människor, både på vår ort och i hela världen, genom Guds ords predikan måtte omvändas och föras till tro på Kristus,
- (2) verka för medlemmarnas och andra människors uppbyggelse och bevarande i tron och deras stadfästande i sanningen,
- (3) förvalta dopets och nattvarens sakrament,
- (4) bekämpa allt slags otro och förnekelse.

Är det inte stora och härliga ting vi har fått i uppdrag att utföra? Det finns inga begränsningar: både på vår ort och i hela världen. Det har sagts att vi är väl försedda med församlingstjänare, kanske rentav överrepresenterade med Ordets förkunnare i förhållande till den lilla numerären av medlemmar. Visst ska vi vara tacksamma för det! Men i världsperspektivet är vi inte alls tillräckligt många. Hur skulle vi vara det, när uppgiften som vi sänds för är så enorm? Vi behöver långt fler som ställer upp i arbetet, för skörden är stor och arbetarna är få, när det gäller det globala missionsarbetet. Det gäller bara att tänka till hur vi kan nå ut till människorna, så att vi inte sitter för oss själva och är nöjda med att vara en liten grupp. Det finns många, många människor i vår närmiljö som går omkring i oro och vanda inför allt det som ser ut att hota vår värld och vår trygghet. Vi har ett fantastiskt budskap till dem: *Låt inte era hjärtan oroas!* Se på Jesus, din Frälsare och din Kung!

Uppgifterna är många: Vi kan producera fler böcker att sprida med det glada budskapet om vår Frälsare och om hoppet om att befrias från tidens onda och komma till den salighet som vi kallar himlen. Vi har tillgång till en uppsjö av god litteratur i våra systerkyrkor som vi kan översätta och publicera. Var och en av oss har

människor runt omkring oss som vi kan tala med och hjälpa. Till vårt land kommer flyktingar som landets regering vill sända bort – vi ska räcka dem en hjälpande hand och vara deras vänner. De är ju också ett missionsfält som kommer till oss.

Och vi har det gott ställt ekonomiskt. Många andra, både i vårt eget land och i fjärran länder, har det mycket sämre. Det är vår uppgift och skyldighet att räcka dem en hjälpande hand i stället för att vi samlar på hög och ser till hur vi själva kan få det allt bättre.

Till det här hör också att säga nej när det behövs. Vi har angett som ett mål, och är därför förpliktade att bekämpa allt slags otro och förnekelse. Sådant finns det ju alltför mycket av i vår tid. När de falska rösterna, vargarna som klär sig som får, går ut med förförande lögn om Bibeln och om vår heliga tro, då ska vi inte vara tysta. Då ska vi sjunga ut. Och inte bara sjunga ut i ord, utan också i handling visa att vi inte kan stöda deras verksamhet. Då har vi Guds ords förmaning att bryta upp, lämna dem, inte hälsa dem välkomna, utan visa både i ord och i handling att deras verksamhet är nedbrytande och farlig för tron.

I den uppgiften blir vi ofta trötta. Vi frågar: vad tjänar det till? Eller ännu oftare: varför just jag? Då behöver vi varandra också för att trösta, stödja och uppmuntra i ödmjukhet och kärlek. Vi behöver vår gemenskap. Och vi behöver vara mycket uppmärksamma på att djävulen, vår fiende, försöker slå sönder vår gemenskap. Han är en mästare att hitta svaga punkter där han kan slå in kilar. Låt honom inte lyckas! Kom ihåg vad Gud förväntar sig, 1 Kor 1:10:

I vår Herre Jesu Kristi namn uppmanar jag er, bröder, att ni alla ska vara eniga i det ni säger och inte låta splittring finnas bland er, utan stå enade i samma sinne och samma mening.

Så vill Gud ha det i sin församling, och det får vi ha som riktmärke och vår bön när vi nu går in i det nya året.

Allt det här får vi göra genom att gå i färdigt beredda gärningar, för Gud har själv gjort dem i förväg åt oss. Tänk så stora och underbara ting han vill få gjorda genom oss! Vi ska väl inte svara då: jag kan ingenting. Aposteln Pau-

lus sa (Fil 4:13): *Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.*

Bön i Jesu namn

Sedan till den andra delen av texten, där Jesus ger oss det fantastiska löftet att vad vi än gör i Jesu namn, det ska han göra. Lägg märke till vad målet är med det han gör: *För att Fadern ska bli förhålligad i Sonen.*

Det är inte så säkert att allt det vi ber om tjänar till att förhålliga Fadern i Sonen. Våldigt mycket av det vi ber om är själviskt. Och vi ska inte glömma, att som Guds barn har vi rätt att lägga fram alla våra önskningar inför honom, också det som gäller oss själva och våra kära. Men vi får innesluta det i bönen: *Ske din vilja.*

Vi får nog erkänna att vår tro på att Gud verkligen ska höra oss är svag. Jesus visar hur svag den är då han säger att om vi bara har tro ska vi kunna säga till berget att flytta på sig, och det ska ske. Då ska vi minnas, att tron inte ser på sig själv. Det är på Guds ord vi ska se.

Därför får vi också skämmas för att Jakobs skarpa tillrättavisningar stämmer så bra in på oss (Jak 4:1–3):

Varifrån kommer alla strider och konflikter bland er? Kommer de inte från begären som kämpar i era kroppar? Ni vill ha men får inget, ni mördar och avundas men vinner inget. Ni kämpar och strider men har inget, därför att ni inte ber. Ni ber men får inget, därför att ni ber illa – för att slösa bort det på era njutningar.

Verkligen allvarsord att begrunda. Jakob skriver senare (Jak 5:16): *Den rättfärdiges bön har stor kraft och verkan.* Och så tog han ett exempel på en mäktig bön: Elia. *Han bad en bön att det inte skulle regna, och då regnade det inte över landet under tre och sex månader. Sedan bad han igen, och då gav himlen regn och jorden bar sin gröda.* Jakob understryker att han var en människa med samma natur som vi. Han var alltså också en syndare som vi. Hur kunde han kallas rättfärdig så att hans bön hade så stor kraft och verkan?

Jo, Elia hade en rättfärdighet som inte bestod i hans egen förträfflighet, utan den rättfärdighet

som Gud tillräknar av nåd. Vi har precis samma förmån. Vi får räkna oss till godo den rättfärdighet som Jesus har skaffat åt oss. När vi visar på den rättfärdigheten kan vi också be böner som har stor kraft och verkan. Det är det som kallas att be i Jesu namn.

Att be i Jesu namn är inte att nämna Jesu namn som en trollformel. Bön i Jesu namn handlar inte om många ord eller fina formuleringar. Det handlar om att komma som Guds barn för Jesu skull och inte vara försagd, utan hänvisa till hans löften. Ännu ett sådant löfte av Jesus vill jag påminna om (Mark 11:24):

Allt vad ni ber om och begär, tro att ni har fått det, så ska det bli ert.

Att få be i Jesu namn är ett stort privilegium, som bara Guds barn har. Om man inte har Jesus med sig då man kommer inför Gud i bön möter man bara vrede. Jesaja säger (59:1–2):

Se, Herrens hand är inte för kort för att frälsa, hans öra är inte för dövt för att höra. Nej, det är era missgärningar som skiljer er från er Gud, era synder döljer hans ansikte för er så att han inte hör er.

Kommer vi utan Jesus ser Gud våra missgärningar och de skiljer oss från Gud. Men kommer vi i Jesu namn är alla missgärningar borta. Han har ju kastat dem i havets djup. De är övertäckta med Jesu rättfärdighet. Därför vill Gud gärna höra den som kommer i Jesu namn som hans kära barn.

Därför ska vi inte vara ängsliga fast vi inte är många och fast vi inte har stora och fina kyrkor. *Allt hör er till* säger Paulus. Genom att vi har barnskapet hos Gud för Jesu skull äger vi alla möjligheter. Det ska ge oss frimodighet att bära ut vittnesbördet. Vill Gud, ska det också ge oss allt flera som vill vara med oss i vår gemensamma lovsång och i våra uppgifter. Vi får också be rent konkret om villiga tjänare till alla de uppgifter som vi tilldelas och att vi ska ha kraft och vishet att göra det som han vill ge oss i uppdrag att göra. Och vi ska sträva med all flit efter gemenskap med alla kristna som har samma tro som vi.

Jakob har ännu en lärdom som vi har orsak att ta vara på, fast vi är ovana med det. Han skriver (5:14–15):

Är någon bland er sjuk, ska han kalla på församlingens äldste, och de ska be över honom och smörja honom med olja i Herrens namn. Trons bön ska bota den sjuke, och Herren ska resa upp honom. Och har han begått synder, ska han få förlåtelse för dem.

Vi vet, att det här inte någon automatik. Men likväl ska vi inte förakta möjligheten att göra så som aposteln har föreskrivit. För vi vet (Rom 15:4), att *allt som har skrivits är skrivet till vår undervisning, för att vi ska bevara vårt hopp genom den uthållighet som Skrifterna ger.*

Låt oss därför med frimodighet gå in i det nya året i Jesu namn och lyssna till allt vad han undervisar oss om! Och så får vi sluta med att åter be till Herren:

Hjälp oss då, Herre, att på dig vi alltid stadigt tror, och låt din kraft, din salighet, din frid bland oss bli stor! Må Andens enhet, fridens band allt mer förena dem som fått en lika dyrbar tro och söker samma hem.

Vi lämnar allting i din hand, så sköt oss som du vill! Ge glädje eller nöd, dock så, att vi blott hör dig till och sist av nåd får samlas in i himlens salighet, som du, o Jesus, åt ditt folk berett av evighet!

Amen.